

Farní listy č.46/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

19. listopadu – 33. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Biblická čtení posledních týdnů liturgického roku jsou plná obrazů blížícího se příchodu Syna Člověka. Den Páně popsany v apokalyptickém stylu vyvolává u řady čtenářů pocit hrůzy: zemětřesení, války, z nebe padající hvězdy a zatmění slunce na první pohled nezvěstují nic dobrého. Když k tomu přidáme obraz Božího soudu, zdá se, že se nemáme na co těšit... Myslíte, že tak to mysleli bibliční autoři a samotný Kristus? Anebo jsou to obrazy, které nás mají vést k bdění, k onomu postoji připravenosti na setkání s Pánem, který může přijít kdykoliv? Nezapomínejme také na slova varování před falešnými proroky, kteří budou volat „Hle, tady je! Hle,

tam!“. Ježíš radí: „Neodcházejte a neběhejte za nimi!“ Čekání na Krista ať je tedy plné důvěry a ne ochromující netrpělivosti. Tím spíše, že sám Pán nás ujišťuje, že „Boží království je mezi námi“.

Ale přece někdy se jen těžko můžu ubránit pocitu, že máme zalíbení v těch apokalyptických obrazech plných hrůzy a hledáme kolem sebe další důkazy, že svět se hroutí ke konečnému pádu, že je to čím dál horší a to určitě znamená, že se blíží konec. Možná přitom podvědomě čekáme, že opravdu už brzy Pán Bůh přijde a udělá tady pořádek – samozřejmě s těmi špatnými, mezi ně se nepočítáme.

A jak se rádi pohoršujeme nad mládeží: Je to prostě hrůza! Co je to za výchovu, co za morálku!

Už několik týdnů probírají mladí každé úterý při večerním setkání na faře téma modlitby. Každý si připravuje poznámky a postřehy o Modlitbě Páně, o liturgii, růženci nebo jiných způsobech modlitby. Společně o tom diskutují, společně se modlí. A potom přijdou mezi nás, dospělé. Mezi nás, kteří patříme ještě této poslední správné generaci. Kteří jsme dobře vychovaní a máme hlubokou úctu k modlitbě. Moc bych jim nepřál, aby přišli pár minut před začátkem mše svaté do kaple v arciděkanském kostele, kde atmosféra připomíná spíše čekárnu než dům modlitby. Kde člověk (dospělý), jenž přišel na mši svatou, se na tuto mši nemůže připravit, protože jiní (dospělí) si zrovna musí nahlas povídat. Když jsem kdysi prosil, aby pět minut před začátkem mše bylo už v kostele ticho, někdo mne varoval: Když se nebudeme modlit, lidé si budou povídat. Zavřít tedy modlitbou někomu pusu? – Přišlo mi to pod úroveň. A povídat si nahlas, když se vedle někdo modlí – co tomu lze říci? Kdo se tedy má nad kým pohoršovat? Můžeme být v modlitbě pro mládež příkladem?

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 33. neděle v mezidobí

1. čtení - Dan 12,1-3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize.

Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

ŽALM 16 - Odpověď: Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.

Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, – ty mně zachováš můj úděl. – Hospodina mám neustále na zřeteli, – nezakolísám, když je mi po pravici. Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, – i mé tělo bydlí v bezpečí, – neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, – nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení. Ukážeš mi cestu k životu, – u tebe je hojná radost, – po tvé pravici je věčná slast.

2. čtení - Žid 10,11-14.18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti jednou provždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Bděte a modlete se v každé době, abyste mohli obstát před Synem člověka. Aleluja.

Evangelium – Mk 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe.“

Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi.

Amen, pravím vám, toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.

O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Sloupy víry – Pán Ježíš

O Kristu, Božím Synu, mluvíme často „Pán Ježíš“. V tomto případě nejde o zdvořilost, jako když o svém sousedovi řekneme „pan Novák“, o šéfovi „pan ředitel“ a o duchovním správci farnosti „pan farář“.

Slovo „Pán“ obsahuje vyznání víry v Ježíše. Ve Starém zákoně slovo „Pán“ (řecké *Kyrios*) bylo jménem Boha Jahwe. Když tímto jménem nazveme Ježíše, uznáme, že mu patří stejná úcta jako Bohu.

Ve starověku byl „pánem“ nazýván vládce. Římský císař byl považován za pozemského boha. Křesťane nazývající „Pánem“ Ježíše Krista, dávali najevo, že ne císař, ale Boží Syn je pravý vládce světa, že jen On je zárukou života, harmonie a pokoje. Pronásledování křesťanů Římany svědčí o tom, jak vážně brali toto své vyznání.

Vyslovit „Pán Ježíš“ nebylo pro ně bezmyšlenkovou záležitostí, ale v těchto slovech se skrývalo jejich osobní životní rozhodnutí uznat Ježíše jako Pána, který řídí jejich životy a dává jim směr a smysl. Toto vyznání znamenalo a znamená pořád vnitřní lidskou svobodu: osvobození ode všech pozemských a dočasných vládců a závislostí.

Znát Boží jméno a moci jej vyslovovat je velké privilegium víry. Vyslovujeme tedy toto jméno s vírou a úctou!

Jsou evangelia pravdivým příběhem Ježíšova života?

Můžeme se někdy setkat s názory liberálních biblistů, že Nový zákon nám nepřináší svědectví o autentickém historickém Ježíši, ale pouze jeho obraz přetvořený apoštoly a nejstaršími křesťanskými otci.

Moderní biblistika se s tím názorem nemůže ztotožnit. Je pravda, že evangelia nejsou žádná historická zpráva, jak tomu dnes obecně rozumíme. Není to Ježíšův životopis, který obsahuje všechna jeho slova a skutky.

Evangelia vznikla ve třech etapách:

1. samotné události z Ježíšova života: On káže, shromažďuje učedníky a připravuje je k misiím;
2. ústní předávání zprávy o Kristově životě a zmrtvýchvstání, spojené s vyznáváním víry: učedníci hlásají, co viděli a slyšeli a ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše hlásají jako Spasitele;
3. vznik písemných evangelií na základě dřívějšího vyprávění a starších psaných svědectví: evangelisté píší ve formě kázání (*kerygma*) čtyři zprávy o díle Ježíše, Božího Syna. Každá z těchto zpráv má svoji vlastní teologii.

Každá z těchto etap tvoří jakoby jednu vrstvu evangelia. Historická zpráva a víra prvních křesťanů jsou natrvalo spojené. Tato víra by neexistovala, pokud by nebyl autentický historický Ježíš. Ani naše víra by se nemohla zrodit, pokud bychom neznali svědectví Ježíšových učedníků.

ThDr. T. Jaklewicz

Opět po roce o výzdobě

Když jsem minulý pátek viděl na domažlickém náměstí instalovanou vánoční výzdobu (bylo 10. listopadu), po létech jsem poprvé jen v duchu „mávnul“ rukou a řekl si, ať si náměstí zdobí třeba v létě. Chápu, že vyzdobit celé město nelze ze dne na den a že práce v teple listopadu je příjemnější než v mrazu prosince, ale kdyby alespoň to náměstí se mohlo ozdobit až jako poslední. Ostatně ta výzdoba je hezká, ale když svítí celý měsíc, je už před Vánoce lehce okoukaná. Co třeba s ní začít až dva týdny před svátky, nebylo by to slavnostnější? Osvětlené město, do toho poletující sněh, no idylka...

A to už vůbec nevzpomínám na to, že už dva měsíce lze koupit v obchodech vánoční výzdobu.

Ale třeba tentokrát nám v marketech začnou hrát Narodil se Kristus Pán až za několik týdnů.

Pěknou neděli a celý týden

Petr Vondraš

„Byl to úžasný zážitek“

„Poděkujte, prosím, Markovi a celému Čerchovanu za tuto krásnou mši. Při *Kyrie* jsem meditovala o duších v očistci a úplně živě jsem si je uměla představit a viděla, jak čekají na naši modlitbu“ – zazněla jedna z reakcí po nedělním předvedení Dvořákovy Mše D-dur. „Byl to úžasný zážitek a jsem moc ráda, že jsme si mohli přitom připomenout latinský text ordinárie“ – děkovala jiná z farnic přítomných na liturgii. Nevšední předvedení celé skladby právě při liturgii se mohlo jevit jako riskantní. Ne všichni totiž při bohoslužbě vítají takovou hudbu, která poněkud omezuje účast věřících a patrně ovlivňuje délku mše svaté. Po nedělních dopoledních bohoslužbách jsme slyšeli jen kladné reakce. Znamená to souhlas farníků k takovým bohoslužbám i v budoucnu?

Informační servis z farnosti

Mše za varhaníky – Společnou modlitbou při mši svaté na den památky svaté Cecílie, patronky hudby, můžeme poděkovat všem domažlickým varhanicím a varhaníkům v úterý 22. listopadu od 17.15 hodin

Koncert Čerchovanu – Při sobotním koncertu od 19.30 hodin oslaví Čerchovan 105. výročí od založení sboru.

(red)

Co nás v listopadu ještě čeká?

26. listopadu - neděle

Společný růženec mladých. V 15:30 na faře, rozjímání vede P. Libor - úmysl na listopad: misie.

27. listopadu – pondělí od 18.00

Koncert k počtě Svatého Mikuláše. V programu je spojen přednes legendy O svatém Mikuláši s varhanní hudbou.

Biblická hodina

Už se stává tradicí, že středa večer patří biblické hodině. Tento čas věnujeme čtení z Bible a jedeme kapitolu po kapitole. K dnešnímu dni jsme se dostali až ke druhé knize Mojžíšově a to 31 kapitole. Tato setkání mají své stálé posluchače, kteří tvoří jádro asi dvanácti lidí. Společně si přečteme text a také ho společně komentujeme. Na závěr shrneme vše podle komentářů moudrých lidí.

Tak to je naše BIBLICKÁ HODINA VE STŘEDU V 18 HODIN NA FAŘE.

(jt)

O Řecku očima Anny Krocové

Po cestopisných setkáních, při kterých nás pozval do Austrálie Jaromír, nás tentokrát pozvala na cestu do Řecka Anna Krocová. Přes dvacet účastníků setkání ve farním sále se mohlo podívat na fotografie ze země, kde působili i svatí apoštolové Pavel

a Ondřej, nahlédnout do klášterů v Meteorech nebo se podívat na Olymp, kde sídlili řečtí bohové. V dohledné době se můžeme těšit na vzpomínky z Nového Zélandu, kam nás opět pozve Jaromír nebo na fotografie z Jižní Ameriky a Antarktidy, kde nějakou dobu trávil Kryštof Dedek z DCM.

Stránka nejen pro mládež

Představujeme další skupinu

Dobrý den, ahoj, nazdar!!!
Dnes je na řadě představit další skupinu výkvětu našeho okolí. Rádi zpívají (skoro všichni), rádi si hrají (někteří i ping pong), mají rádi zvířata a chuť růst ve víře.

Horní řada zleva: to je Pepa – usměvavý, snaživý; Eva – ráda a dobře zpívá; Jana – odvážná a stálá;

prostřední řada zleva: Dominika – usměvavá a plná očekávání; Katka – aktivní a nebojácná; Monika – zpěvavá a talentovaná; Nikola – hravý a zpěvavý; Katka – další zpěvačka a fajn holka;

dolní řada: David – odpovědný a svůj; Paddy – toho moc neznám a ostříhaný; Ondra – sportovní a průkopník (první chodí); ještě představím Matěje (ten na fotce není), ale je hravý, veselý a tichý. Tak to jsou čtvrtáci až šestáci.

JT

Zamyšlení z úterního spolča

Pozorní čtenáři už vědí, že jednou za měsíc mají středoškoláci tzv. „Duchovní spolč“. Tedy zaměřeno převážně na nějaký druh setkání s Bohem.

Tento týden to byla mše svatá. Zvláštní důraz byl v komentářích k různým gestům: Úvodní velký kříž, bití se v prsou, ke vstupní modlitbě, k homílii, k prosbám, k obětování, proměňování, pozdravení pokoje, přijímání a požehnání. Alespoň to mi utkvělo v hlavě.

I když tyto gesta a symboly děláme pravidelně a automaticky, je dobré si odůvodnit také: „Proč je dělám?“.

Víte co znamená: AMEN?, které připojujeme na konci některých modliteb. Proč se bít v prsa? A kdy? Co všechno může být obětní dar? Mám prostor při mši na osobní modlitbu?

Zkuste si odpovědět na tyto otázky, možná prohloubíte vztah k liturgii, která je jedním z komunikačních jazyků s Bohem.

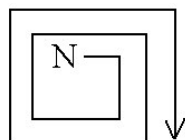
Stránka pro děti

K dnešnímu evangeliu: Pán Ježíš mluví o konci světa a o tom, že znovu přijde. Bude odhalena pravda o vztahu každého člověka k Bohu. Musíme se nyní starat o to, abychom chvíle života, které máme, naplnili dobrem. Kolik dobra můžeme vykonat! Kolik dobra od Boha každý den dostáváme! Poslední soud jasně ukáže dobro, které každý vykonal nebo opomenul vykonat během svého pozemského života.

Modlitba: Prosíme tě, Pane, za všechny lidi, aby tě poznali a uvěřili v tebe. Kéž i my žijeme vždycky tak, abychom tvůj příchod očekávali s radostí. Amen.

? Větu, kterou řekl Pán Ježíš, rozšifruj podle klíče:

V	A	N	E	P	O
O	Ě	P	O	M	M
L	M	<u>N</u>	E	I	I
S	E		B	N	N
Á	Z	I	E	O	O
M	E	L	A	U	U

Správné řešení tajenky z minulého týdne: Bůh vidí každý můj dar v pravém světle!

Svatá Cecílie – patronka hudby, výtvarného umění a poesie

*Kostel nad rodným domem
mučednice (1.část)
Johana Bronková*

Mezi tři titulární chrámy římské čtvrti Trastevere – tedy česky Zátibeří – patřila bazilika svatě Cecílie. Titulus znamenal původně nápis na kameni, který v římské době vyznačoval hranice pozemků, za císaře Trajána,

ve druhém století našeho letopočtu, ohraničoval titulus jurisdikce kněží. Odtud byl později výraz přenesen také na první křesťanské kostely, které nesly zpravidla jméno patrona, v jehož domě se tato první křesťanská shromaždiště zformovala. Také bazilika svatě Cecílie stojí nad římským domem, ve kterém kdysi žila tato velmi uctívaná mučednice, patronka hudby, ale také výtvarného umění a poesie.

Kdo byla tato žena, oslavovaná až do dnešních dnů? Nejstarší historické zmínky o svatě Cecílii zaznamenalo *Martyrologium Hieronymianum*, a je tedy nesporné, že římská církev oslavovala svatou Cecílii už ve 4. století. V aktech o mučednické smrti svatě Cecílie, které v polovině 5. století shromáždily všechny tehdy dostupné texty, se dozvídáme, že Cecílie pocházela ze senátorské rodiny a byla křesťankou už od dětství. Jak bylo zvykem, vybrali jí rodiče ženicha ze stejně vysoko situované rodiny. Její nastávající Valerián však byl pohan. Hned po svatebním obřadu ho však na pokyn anděla Cecílie poslala na místo u třetího milníku na apijskou ulici, kde jej pokřtil papež Urban. Když se Valerián jako křesťan a novomanžel vrátil k Cecílii, zjevil se nad nimi anděl a korunoval oba růžemi a liliemi. Na křesťanství se brzy obrátil také Valeriánův bratr Tiburtius. Stali se horlivými křesťany, štedře rozdávali almužny a pochovávali těla křesťanů, kteří položili za víru život. Římský prefekt Turcius Almachius oba bratry odsoudil k smrti, avšak důstojník, který měl rozsudek vykonat, jménem Maximus, sám uvěřil křesťanské zvěsti a spolu s nimi obětoval víře svůj život. Pak přišla na řadu také Cecílie. Dříve než byla zajata, věnovala svůj dům pro bohoslužby římské církvi. Po slavnostním vyznání víry před prefektem byla odsouzena k udušení v lázni svého vlastního domu. Žár a dým ji však neuškodil. Pokusili se ji setnout hlavu. Popravčímu se však nepovedlo ani to – nechal zraněnou Cecílii ležet. Ta žila ještě tři dny, stihla rozdat veškeré jmění chudým a dům odkázat církvi. Papež Urban pak pohřbil její tělo do Kalixtových katakomb, vedle papeže a biskupů. Ať již budeme přikládat vyprávění jakoukoli hodnotu, jisté je, že postava sv. Cecílie je historická. Také Valerián, Tiburtinus a Maximus jsou historickými osobnostmi a byli pochováni v Praetextatových katakombách při Via Appia. Kdy došlo k mučednické smrti Cecílie, není z dochovaných pramenů jednoznačné. Nejspolehlivějším ukazatelem je těsné sousedství jejího hrobu se starou kryptou papežů pocházející z konce 2. století. Také data jejího svátku se ve starých dokumentech různí, jisté však je, že při jejím domě v Zátibeří má dlouhou tradici připomínka sv. Cecílie 22. listopadu.